

5. szám.
Január 30-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
Kiadó-hivatal: Pest, barátok tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Megaljunk egy kicsit. Silentium! Szot kirek! Minek előtte tökiletesen ösze veszekzenink egymasba, hagy tegyem egy inditvanyt, ki ha fogatatik el, lesz vele minden viszalkotsag oldozva meg; inditvanyom pedig nemcsak, hogy el-fogom-terjesztenyi, de magam is al-fogom-kalmaznyi.

No hat.

Van most minden valaszto kerületben képviselő jelölt kető; kik egymasal huzakonak. De hat minek huzakogyák? Nem job volna inditvanyozom, hogy

minden valasztokerület küljön el egyik képviselőt ordinariusnak, másik képviselőt fotagnak. Hiszen van delegatioban is fot-tag.

különbőség azir nem lene országgyűlésben semi, mert szik marad csak anyi, menyi most van; diurnum kifizetetik csak anyi, menyi most

hanem; ki hamarab képviselői szikre leül, akar ordinarius, akar fot-tag aban ülisben neki dukal votum; melyik kisőben gyűn, az viszamehet

ülis vigezetivel haznagy minden tagnak,

kit talál helyen ülve, által szolgaltat praesenz-czidulat; ki menyi praesenzczidulat honap vigin kaszanal előmutatnyi tuggy, kapja annyi diurnumot; mint ez van consortiumoknal;

ebül tamadna olyan jó, hogy majd iparkona magat mindenik képviselő jelenkeznyi orszaghaz megnyitaskor, is helit elfoglalni; — ha pedig eezer ot ül, ugyan fel nem kelhet, mig elnök azt nem mond: ite missa ezt, mert másik azonal helyibe ül is kibőjtől praesenz-czidulat

is akkor nem lene soha se nem egy absentia izs országgyűlésen; haz lene mindig complet.

Korteskedizsnek pedig örök időkre vige szakadná.

Ez volna az en inditvanyom.

Ne mongyon asztat elene tekintedezs barátom uram, hogy ilyen methoduzs melete az izs megeshetne magat, hogy tigrisek leninek többsigben; mert est modus in rebus. Haznagy mienk, lesz kezibe kulcs; fertalyal hamarab hatulsó ajton beeresztünk magunk baratainkat, s csak azutan, kinyitünk töbi ajtot.

Hat nem jó lene ez?

Igazan mondok, nem beszilem magam irdekemben; mer nekem akarta mostand olyan valasztó kertül tem, honant engemet megvalasztjak egiszen ingyen, egy garast se nem kel elvesztegetnyi.

Csupan csak nigyezer tolbukrita „iljen Zebulon“ felkialtasal aranyban, per 10 krajczar: az nigyszaz forint: harmincz zaszlo per öt forint, tizenöt per tiz forint, az haromszaz forint. Azutan nigyezer program totul, nimetu, magyaru, rusznyaku, per ötven forint, az kitszaz forint. Azutan nigyszáz faklya per egy forint, az nigyszaz forint; azutan nigyezer fotografia kipem magamtul per husz krajczar, az nyolcz-

szaz forint. Azutand fehér ruhaba öltözködött szüzek huszak darabja öt forint, az szaz forint; azutan ezer forspont per két forint, az kétezer forint. Azutan gyanta ciganyanak hegedühöz kétszáz forint; azutan patkoltatazs banderium lovainak haromszaz forint: plakatok kétszaz forint; feuerwerk, illuminacio szaz forint; (mig akkor senki se nem mondhat, hogy csak egy pohar bort izz kapta tülem) Summa summarum: ötezerforint. Különbén egisz megvalasztasom nekem csak ital borba se kerül.

Nem adhatna nekem barátom uram hat-ezer forintot kölcsön.

Tallérossy Zebulon.

Gavalléroknek való nobel versemény.

Secundálja *Junius Brutus.*

Trónpraetendens Montpensier
Igy kiált fel: „a tron kié?“
Felel erre Henrik Bourbon:
„Nekem ítélte azt Hurban.“

Amaz így szól: „Óh te dőre!
Mit fecsegsz te itt előre?“
S alkusznak a medvebőrre:
Spanyol trón a medve bőre.

Veszekesznek jobbra balra,
Egymást kapa-szitálgatva.
Amaz spanyol Tiszapárt lesz,
Csak azért is Deákpárt ez.

Neki mennek az ujságnak,
Kortesül polemizálnak,
Temps, Siécle és Liberté
Beszél egymással csak „per té.“

Majd fölveszik a dorongot,
A koponya, hej, hogy kong ott!
Dorongot brochurenek hívják,
Farancia Pálfyk irják.

Montpensier apprehendál,
Többé fusiót sem tentál,
De fölkiált: „Ezt nem tűröm!
Ennyi mocsok kutyabőrön!“

Mivelhogy az is jó gourmand:
Duellumra hívja Bourbánt.
Mind a ketten hát kiállnak,
Trónra karddal licitálnak.

Quarttal, tereczel nem gondolnak,
Mind a ketten ripostolnak;
S minthogy védve nincs a fültő:
Megvállik a fej a fültől.

Elbámulnak, összenéznek,
Itt több dolga nincs a kéznek.
Ez azután a vitéz tett:
Két füle van két vitéznek.

„Ki lesz köztünk most a király?“
Montpensier busan kiált.
„Hej ez a vicz de sületlen!
‘Sz a gomb se kell, ha fületlen“...

Beszélik a spanyol pártok,
Királyjelöltek hogy jártak:
„Ki látszik a fülök lika:
Legyen ország — respublika!“

A I a r c z o s b á l b a n .

(Mephisto.)

Bolond az ilyen álarczos-bál; az emberek álarczot vesznek, hogy álarcz nélkül mutathassák magukat. Kendőt tesznek a szájuk elé, hogy igazat beszélhessenek, az ördög ruhájába öltöznek, hogy őszintén mondassák meg, a mi szívkön fekszik, mert hát ugylát-szik az angyaloknál már kiment divatból az őszin-teség.

Én is belekeveredtem egy ily maszka-bálba, hanem a saját mephisto-bőrömben. Az emberek pedig azt hit-ték, hogy ez álarcz, mintha bizony ök maszka nélkül is nem volnának nagyobb és gonoszabb ördögök, mint én. Mig én Faustot megíjfitottam: ök nem csak másokat, de magokat is megvénítik; mig én Martha asszonytól ördög létemre is megíjedtem: ök emberlétökre ördög-asszonytól sem ijednek meg, csak egy kis pénzformát gyanítsanak nála, ha különben még oly formátlan is. —

Denique elmentem, és most itt vagyok. Körülöt-tem egy rakás viasz-báb, a mely a legkisebb melegségre is olvadozni kezd, de azután, a mint egy kis légvonat jön az olvadozó arcz annál csunyább grimace-ban jege-sül meg. — Más oldalról drótbafont szemek pislognak felém; mindenütt át látszik egy kissé a valódi arcz, de egészen soha sem lehet felismerni, legfeljebb csak olyan-kor, midön megfelejtkezve magáról, természetes hang-ján szólal meg. Amott tulnan pedig merev selyem-arczok mozognak; ezek a legveszedelmesebbek, mert mindig simák, de mindig változatlanul feketék. Szemök min-dig mosolyog, de az ajkszögleteket, a gondolatoknak e kérlelhetlen elárulóját soha sem látni. — Pedig az fő-dolog; ez a lélek tükrö. Mert a szemek igen tanuléko-nyak: sirást mutatnak, midön mögöttük káröröm rej-tőzik; mosolyognak, midön a szív haragszik; édes pil-lantásokat vetnek, midön a lélek guny-kaczajra fakad: — de az ajkszögletek, azok nem hagynak magukon oly könnyen uralkodni. Azokon önkénytelenül előtör a valódi rejtett érzés; azok megmegrándulnak akár az öröm, akár a bánat, akár a guny, vagy szánalom fészkel a szív legtitkosabb rejtekeiben; oly telegraf ez, melyet nem képes szétrombolni semmi szenteskedés, semmi szemtelenség, semmi szem-játék. — Csak ismerni kell e telegraf betüit, s akkor igen jól tudunk olvasni a so-rak közt.

No de most hiába elmélkedem az emberi ajkak hamisságáról s ez ajkak szögleteinek őszinteségéről, (— hiába, az őszinteségnek zugba kell bujnia! —) most álarczosok közt vagyok, s még a hang is csak fá-

tyolozottan jut füleimhez, mert hiszen fátyolt vetettünk a multra — és a jövőre!

Csak aztán valami keleti vagy éjszaki szél vala-hogy nagyon kellemetlenül ne találja szellőztetni ezt a fátyolt! . . . Ugy is nagyon lyukas, — azért fátyol.

De ime ott közelit egy fátyolozott alak. Fátyola közepén nagy varrás látszik: valaha kettő lehetett és most összevarták. Kivül szent ígék vannak fátyolára himezve — hámozva, de alul kilátszanak a lólábak.

— Ohó — gondolám, midön megláttam a lólába-
kat; — hiszen te komám vagy! és megszólítám:

— Ismerlek, csunya maszki! —

A maszka reám nézett és megíjedt. Az ilyen álarc-zosok félnek attól, a ki megismeri őket.

— No no csak ne szaladj, kiáltám utána, — a Ma-gy a rnak nem szokása futni, plane ha T ö r ö köt fogott!
„Esetlen viccz!“ felelé az álarcz.

— A biz igaz; talán pénteken született, mint az új-év. Hiába, nem tud mindenki oly szellemdus lenni, mint bizonyos Álla m-férfiak, a kik hegy mögött szü-lettek.

Az én maszkom erre nagyon találva érezhette ma-gát, mert nem szolt, hanem elkezdett imádkozni.

Hagytam, és elfordultam tőle. Imádkozék, — úgy se teszi ingyen!

És talán igaza is van! Mai nap ugy sem szeretünk ingyen tenni semmit sem. Minden rosz szolgálatért jó viszont-szolgálatot követelünk, s még gratulálni is ugy szoktunk:

Ich wünsch, ich wünsch . . . ich weisz nicht was,
Greif in'n Sack und gib mir was! . . .

Erre egy kis gyermek tanított meg engem, de épp ugy taníthatott volna meg egy vén bolond is, mert hiszen csak a gyermekek és bolondok merik napjaink-ban kimondani az igazat. Mi többien félünk — Ráth-és Kaszárnya Károlyoktól.

De nem is csoda ha félünk, mikor ugy nevelnek ben-nünket a félelem politikájában, mint azt a kis gyereket, a kit a dajkája mindig mumussal ijesztget. Annyira be-léjöttünk, hogy most még ha másokat is akarnuk ijesz-teni, akkor is magunk ijedünk meg mindenekeelőtt és minden előtt.

Az a vas-akarat, melylyel még nem rég oly büsz-kén dicsekedtünk, most nagyon avas akaratá vált; s a felettünk lebegő gondviselés nagyon sok gonddal viselős!

Hanem azért az álarczosok nagyon jól mulatnak. Övék az élet, övék a boldogság — farsang végeig.

Persze, hogy mint minden dolog, úgy minden dolognak a vége is nagyon relativ. Mikor az egyik végzi a farsangot: a másik akkor kezdi a tánczot; a hol az egyik végez: a másik ott kezd kezdeni; s mikor az álarczosok végzik a farsangot: a böjtölők kezdik az álarczoskodást.

„Min gondolkozol Mephisto?” kérdé egy magas falábokon járó maszka, felzavarva engem mély elmélkedéséből. — Vállán egy gyermekpuska lógott, a milyennel verebeket szokás löni.

„Min gondolkozol?”

— Találd ki!”

„Igaz ugyan, hogy én sok mindenfélét tudok kitalálni és kitalálni, de az ördögök és tigrisek észjárását nem értem.”

— No hát megmondom én, hogy min gondolkoztam. Az jutott eszembe, hogy mi lesz már most sorsa a Deák-pártnak...

„A kormány-pártnak, akarod mondani.”

— Nem én, — a Deák-pártnak, — mikor a miniszterelnök kimondta, hogy ha 10 veréb közül kettőt leölnek, hát a többi mind szétrepül.

„Nos, nem volt igaza?”

— Hát már most annyi bizonyos, hogy a Deák-pártból egyet kettőt ki fognak puskázni; — szétrepül a többi?

„Hm, — de ez a párt nem veréb, hanem sas.”

— Az ám, még pedig kétfejű.

„Bolond vagy Mephisto, beszéljünk másról.”

— No jól van, hát mit csinál Mannsfeld kisasszony?

„Psz! a feleségem jó!

— Nem a, — csak a friseuröd!

„Vagy úgy, majd megijedtem.”

A mint ezt azonban kimondta, csakugyan megijedtünk mind a ketten, mert egy pápaszemes maszka úgy nekünk futott, hogy majd hanyatt estünk mind a hárman. Nézem, hogy miért fut, hát látom, hogy a sarkában egy vékony lábu és villás szakállu másik álarczos kergeti.

„Nem kell! nem kell!” kiáltja a pápaszemes.

— De muszaj!” kiáltja vissza a villás-szakállu, s egy nagy fene cotillon-rendjelet akar a pápaszemes nyakába akasztani.

„De én nem akarok tánczolni!”

— De én mégis leakarok lánczolni!

Ekkor már nagy publikum gyűlt össze, s elkezdett a komikus jeleneten roppantul kacagni. A kacagásra magához tért az üldöző is, az üldözött is. Az előbbi a rendjelet a maga mellére tűzte, az utóbbi pedig nagy alázatosan lekapja a kucsmáját és azt mondja:

„Tisztelt publikum! Ez a villás-szakállu ur nekem soha sem kínált semmiféle rendjelt, vagy levelet!”

Jó éjszakát!....

A férfiak világából.

Divattudósítás az idei farsangból.

A férfiak számára verse szedte Carolus Midas.

Frakk, frakk, frakk, frakk, frakk,

Frarrara, frakk frara, frakk,

És frakk, frakk, frakk, frakk, frakk;

S százszor, ezerszer frakk,

Frakk, frakk, frakk, s egy attila csak!

Miért nem megy Sághei a templomba?

Ki ne hallotta volna Sághei L. híret? Ki fiatal korában annyi földbirtok ura, oly híres gavallér volt, és aki késő vénségére olyan szépen elpredálta mindenét.

Mikor már jóformán semmije sem volt elgondolta, hogy jó lenne talán már annál az öreg Ursitennél is aki eddig csak káromkodás alkalmával jött eszébe és nyelvére — egy rövid látogatást tenni. S miként újabbkori novellairóink mondanak — a gondolat ténnyé vált.

Sághei a templomba indult; hol épen ekkor az anyaszentegyháznak egy buzgó szolgája szunyókáló hivei fülébe dörgé a mai kor romlottságáról szóló keserves filippikáit, s szónoki hevében az épen belépő Sághei felé mutatva, minden szót keményen megnyomva következőleg folytatá:

Az — emberek romlottsági, iszákossági, csalfasági, gazsági.

Még tovább folytatta volna, de alatta egy mély hang hirtelen megdördült.

— Az vagy magad, eb apád! S aztán a falatrázó, dördületes hangokra édes álmaikból felocsudó hivek Ságheit látták félrecesapott kucsmával a templomból kivonulni.

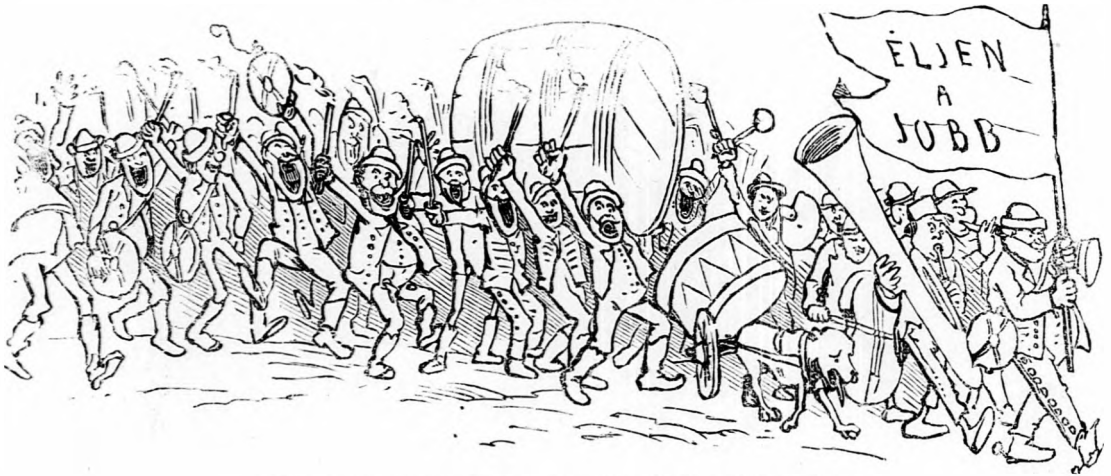
A templomajtóban aztán keservesen megfogadta, hogy soha többé lábát ide be nem teszi, hol az embert első látogatása alkalmával is ily csufszavakkal fogadják. S mint tudjuk fogadását eddig hiven meg is tartotta.

Farsang van!

Íme azok a „képviselő” — „jelöltek”, a kik közül szabadon lehet választani.

A záklyás fene.

Kandikáljunk : hol van egy, kit ellenkandidáljunk ?
 Fogtunk egyet! Annak fáklyás muzsikát csináljunk.
 Itt egy hordó, bár nem bordó ; de azért nagy kincs ez :
 Irjuk fel rá a mottónkat : „in hoc signo vinces.“

Lédes, léder, bum bum bumm !

Czigány huzzad! szónok fujjad! Kortes mondjad : „éljen“
 Kinek fáklya van kezében, senkitől se féljen!
 Ármány adta publikumtól a beszéd nem hallik,
 Szónok ordít, mejd bereked gégéjében a lik.

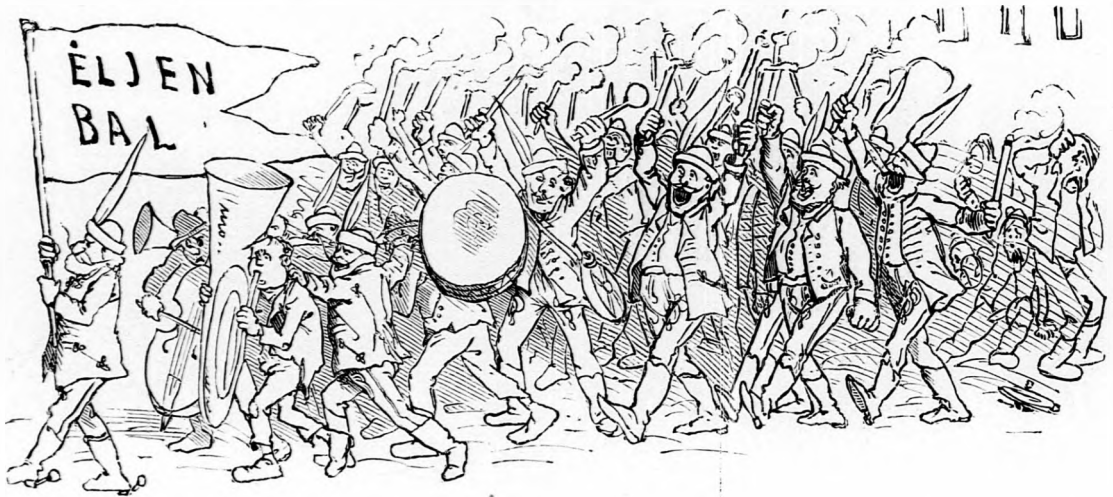
Léder, léder, bum bum bumm !

„Ti népszemét! süsd ki szemét, a ki el nem hallgat“
 Utbanálló opponálló no most mingyárt majd kap!
 Ki nem tudta, megtanulja: mire jó a fáklya?
 Jó polgártárs azt egymásnak a hátához vágja.
 Léder, léder, bum bum bumm!

Üsd! nem apád! — Ki mit kap, ád. Héj fordul a koczka!
 Összecsapnak, a szónoknak felfordul a poczka;
 Kortes, fáklyász, éljenező sebsen elinalnak.
 Átengedvén a csatatért balnak, diadálnak
 Léder, léder, bum bum bumm!

Az elfoglalt fáklyás zene megfordul a ruddal,
S felkösönti a „másikat“ mingyárást egyuttal,
S a szomorú kedvezményből nép jökedve árad
Soh se látott ilyen tréfát, mióta van, Nagy-Várad.

Léder, léder, bum bum bumm.

K—s. M—n.

Sikos a padló.

Táncoltam, és csuful elestem,
S a táncosnő velem;
El is pirultam szégyenemben,
Izzó lón a fejem!
No de sebaj,
Több is veszett Mohácsnál!
Csak újra fel, siessünk....
Csak aztán újra el ne essünk!

De táncoltunk mi többen is már
Két és fél év előtt,
S elestünk táncosunkkal együtt
Chlumnál, hol Dreyse lött.
No de sebaj,
Több is veszett Magentán!
A táncos újra visz, — siessünk, . . .
Csak aztán újra el ne essünk!

Mephisto.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytarából.

Tisztelt jegyző urnak Som!

Varsanyi Pálnak somi lakos, kialított tegnap előtt
egy nyugta, egy Vételi szerződés után, melyek nyugta
jegyző ur, vissza varás ide tekintekis végett ezen hiva-
tálnál beküldeni sziveskedni.

M. K. Adóhivatal Karád 1869-en Januárhó 13-en.

X. Y. pénztárnok.

Tartsunk rendet.

Tehát Dessewffy Ottonak is van ellenjelöltje Fra-
ter Pál személyében.

Az előzetes értekezleten a következő intermezzó
történt.

Kérdik a palóczot, hogy hát ő majd Fráterre adja-e
a szavazatát? Ez pedig egész indignációval fordult el.

— Moá, hogy annám ién a vorstomat a fráterre
a ki koledá; ha papfelelére akarok vorstonyi, hoát
vorstolok igenyest a gárdiányra.

 Folytatás a melléklapon.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Pest. 1869. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.